

Göran Fristorp gjorde come back i måndags kväll på Skillinge Byakrog. Hans första framträdande på nära ett år. Lite ringrostigt ibland, tyckte YA:s recensent, men som bäst: underbart vacker konstvissång med virtuost akustiskt gitarrspel.

Göran Fristorp med gitarr

Var: Skillinge Byakrog

När: måndag 5 augusti

Betyg: 4 av 5

Lite oväntat: När Göran Fristorp förvandlade Cole Porter och Burt Bacharach till sångpoesi.

Bäst: Värmen mellan publiken och artisten, den så att säga gemensamma omsorgen.

Come back fick det väl kallas, när Göran Fristorp återkom på scen efter en del privata problem, både kroppsliga och ekonomiska.

Nära ett år sen sist, sa han själv när han inledde sin lilla, intima konsert på Skillinge Byakrog. Men som han tillade: "Ibland får man hoppa."

Göran Fristorp representerar en sorts svensk vissång som snart är utdöd. Olle Adolphson och Sven-Bertil Taube lever inte längre, den enda som finns är väl Staffan Percy. Och så Fristorp. Genre: konstvissång till virtuost akustiskt gitarrspel.

Göran Fristorp på Skillinge Byakrog.

Foto: Bengt Eriksson

Inte klassisk sång – men nästan. Inte klassisk gitarr – men nästan. Redan sång till akustisk gitarr med nylonsträngar är ovanligt idag.

Desto skönare att höra hur det varmare gitarrljudet kompletterar och dubblar värmen i Göran Fristorps röst.

Först en egen visa, "Lyckelig som då", och det ska bli ännu ett par egna visor. Vackra men smärtsamma kärleksvisor, där sorgen som är förenas med lyckan som var.

Också "Jag var en vandrare" är – eller blev – en egen visa, till hälften. Den skulle ha varit instrumental men Beppe Wolgers fick höra melodin och skrev en livsfilosofisk text.

En tonsatt dikt av Pär Lagerkvist och givetvis Olle Adolphson och Evert Taube, "Nu är det gott att leva" av den förre och bland annat "Himlajord" och "I Roslagens famn" av den senare.

Skjortan han har på sig har förresten varit Sven-Bertil Taubes. "Jag fick den av hans hustru", berättar Göran.

Så de oväntade låtarna: "Everytime We Say Goodbye" av Cole Porter och "Painted From Memory" av Burt Bacharach (och Elvis Costello). Alltså jazz eller pop men när Fristorp sjunger och spelar nylongitarr omvandlas Porter/Bacharach/Costello till singersongwriters. Ja, vissångpoeter.

Det låter jättefint!

Göran Fristorp är väl något ringrostig. Sjunger lite svagt ibland, någon gång hittar ett finger inte rätt bland strängarna. Men han sjunger och spelar upp sig allt mer av kvällen och konserten som går.

Han blundar när han sjunger. (Vad tänker han då? Var befinner han sig?) Så många känslor: Sorgset. Innerligt. Ömt. (Lite bittert?)

Göran Fristorp.

Foto: Bengt Eriksson

Vill inte skriva ordet "ömkligt" men jag märker det så jag skriver det – med kärlek, som i människans ömklighet, allt som livet ger och tar.

Ovanlig stämning den här kvällen, liksom kärleksfull och omhändertagande, från artist till publik och tillbaka till artisten. Som i en gemensam omsorg.

Göran Fristorp säger att "Det här blev ju mer än en timma" och går av scenen – men applåderas tillbaka.

Inte en gång utan två. Han orkar egentligen inte med några extranummer – det syns ju – men han orkar ändå för att han vill orka.

Andra extranumret, Randy Newmans "Feels Like Home", blir enormt, ju kvällens bästa. Nu sjunger han ut, sjunger med all kraft i rösten, all vilja i kroppen. Rent underbart vackert!

Bengt Eriksson